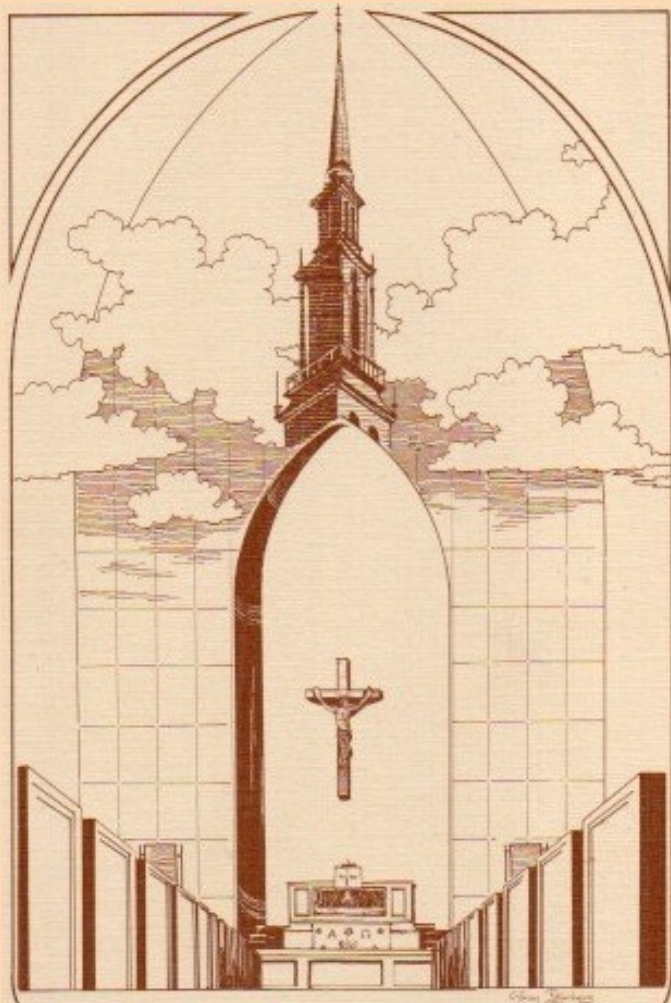

Kristuskyrkan

Helsingfors svenska metodistförsamling, Apollogatan 5

oktober och november 2024

**Herrens nåd tar inte slut.
Varje år är den ny.**

Helsingfors svenska metodistförsamling 140 år

När dåtid och framtid möts

Det är några speciella månader vi har framför oss i Kristuskyrkan. Månader då dåtid får möta framtiden i en utmanade nutid. Anledningen är att församlingen firar 140-årsjubileum i november.

Församlingen i Kristuskyrkan är en metodistförsamling. Vad kommer det märkliga namnet ifrån? Vi vet kanske vad en modist är, men vad betyder metodist – idag? Vad betyder det att en våg av väckelseeld i England för 300 år sedan resulterade i en rörelse som ännu påverkar samhällen världen över – och hittade vägen till Främre Tölö i svala Finland? Och den anglikanske prästen John Wesley – vad kan han ha att säga oss år 2024.

Jubileumsfirandet börjar sista söndagen i oktober, då vår distriktsföreståndare, teologie doktor Leif-Göte Björklund berättar om hur metodismen kom till Helsingfors. Firandets kulmen är Festgudstjänsten söndagen den 3 november då biskop Matti Repo är huvudtalare. Huvudtalaren var sekreterare i den kommitté som utarbetade avtalet mellan Finlands evangelisk-lutherska kyrkan, Suomen metodistikirkko och Finlands svenska metodistkyrka. Och nu som biskop är Matti Repo den som leder den lutherska delegationen i de årliga samtalen kyrkorna emellan. Också biskop Bo-Göran Åstrand och baptistpastor Jan Edström kommer att delta. På detta sätt blir jubiléet också en markering av församlingens ekumeniska relationer.

Jubiléet följs sedan upp med tre Söndagskvällar i Kristuskyrkan med samtal kring några centrala predikningar av John Wesley som samtidigt lyfter upp sådant som är viktigt för oss i Kristuskyrkan också idag.

Ännu återstår mycket

Pastor Karl Hurtig är en betydelsefull person i församlingens historia. I församlingens höststart 1932 höll han en predikan över Josua 13:1. *Josua var nu mycket gammal. Herren sade till honom: »Du är en gammal man, men av landet återstår mycket att ta i besittning.*

Det var Josua som ledde Israels folk över floden Jordan in i det utlovade landet. Erövringen fortsatte sedan steg för steg och kanske Josua kunde vara nöjd med det man uppnått. Men Gud hade mer i tankarna. →

Genom åren

Vi möter många människor genom åren. De var ”hörsamma den himmelska synen”, de gick dit de var sända, de var ödmjuka i framgången och hade resning när det gick dem emot. En del glömmen vi, andra följer med oss i tacksamhet och några förblir våra förebilder. Här är några av dem.

Han gick dit han blev sänd

1884 hade arbetet i Österbotten blivit etablerat. Församlingarna i Vasa och Gamlakarleby hade organiserats och arbetet i Sydösterbotten hade återupptagits. Metodistkyrkans ledning i Sverige insåg att det nu var dags att rikta blickarna till huvudstaden med tanken att därifrån utvidga arbetet i söder och bygga ett ”brohuvud” för att så småningom gå vidare österut. Och de var övertygade att de hade den rätta för den uppgiften.

B.A. Carlsson hade grundat församlingar och byggt kyrkor i USA. Han hade sedan sänts till Sverige där han grundade församlingar och byggde kyrkor, bl.a. Sveriges första metodistkyrka i Karlskrona. Utan tvekan var han kvalificerad för uppgiften. Men det var säkert inte en utnämning han hade drömt om.

När han reste till Helsingfors 1884 lämnade han hustru och sex minderåriga barn kvar i Sverige. Familjen kom lite senare, men pastor Carlssons fru, Emma, var inte stark till hälsan och dog 1889. Ensam med de sex barnen återvände Carlsson.

När han dog 1920 lästes Apostlagärningarna 11:24 över honom: ”Han var en god man, fylld av Helig Ande och tro.”

Forts. på sid 6

Anknytningarna till församlingens situation 1932 var tydliga. Församlingen hade inte ännu fyllt 50 år, men kunde vara tacksam för ett florerande arbete i Emanuelkyrkan i centrum och expansionen i Tölö med invigningen av Kristuskyrkan några år tidigare. Men pastor Hurtig betonade att Gud hade ett budskap också i deras situation: Församlingen har inte slutfört sin uppgift. Ännu återstod mycket.

Hans Växby

Oktober

Söndag 6.10

11.00 Gudstjänst. Herrens måltid. Sånggruppen Ad hoc, Luut Klaver, Kaikka & Hans Växby. Kafé och gemenskap

Söndag 13.10

18.00 Kyrksalsvandring. Kyrkorummet berättar. Nattvard. Kafé och gemenskap.

Söndag 20.10

11.00 Gudstjänst. Herrens måltid. Kaikka & Hans Växby, Antti Ikola Kafé och gemenskap.

Lördag 26.10

18.00 Mrs Bighill singers konsert i Matteus kyrka, Åbohusv 3, är årets svenska samling i Ansvarsveckan som infaller 20-27.10. Årets tema är Skapade till Guds avbild.

Söndag 27.10

18.00 Söndagskväll i Kristuskyrkan. Hur metodismen kom till Helsingfors. Pastor, teol. doktor Leif-Göte Björklund berättar.

Varje vecka i Kristuskyrkan

Tisdag 12.00 **Manuela** hantverkstudio

Onsdag 12.00 **Brödutdelning med Dagens ord**

Onsdag 13.00-16.00 **Art Café Immanuel**

Torsdag 16.00 **Manuela** hantverkstudio

Fredag 18.30 **Kören Pro Christo**

Varannan vecka i Kristuskyrkan

Tisdag 18.00 **3M – möte mellan män.** Bibelsamtalsgrupp
8.10, 22.10, 4.11 och 19.11

Torsdag 18.00 **Riktning.** Bibelsamtalsgrupp
10.10, 24.10, 7.11 och 21.11

November

Söndag 3.11

11.00 Festgudstjänst

Församlingens 140-årsjubileum.

Biskop Matti Repo, Biskop Bo-Göran Åstrand och pastor Jani Edström. Juha Kajander, Kaikka och Hans Växby. Pro Christo och Luut Klaver. Efteråt servering och ordet fritt.

Söndag 10.11

18.00 Söndagskväll i Kristuskyrkan Vad metodismen står för, del 1. En serie baserad på samtal runt John Wesleys centrala predikningar. Hans Växby m.fl. Kafé och gemenskap.

Söndag 17.11

11.00 Gudstjänst. Mayvor Wärn-Rancken. Kollekt till Baltiska lönefonden. Kaikka och Hans Växby. Luut Klaver. Kafé och gemenskap.

Söndag 24.11

18.00 Söndagskväll i Kristuskyrkan Vad metodismen står för, del 2. En serie baserad på samtal runt John Wesleys centrala predikningar. Hans Växby m.fl. Kafé och gemenskap.

Söndag 1.12

11.00 Första advent. Gudstjänst där Tom Hellsten predikar. Kaikka och Hans Växby, Luut Klaver. Kafé och gemenskap.

Info

e-post helsingfors.metodistkyrkan.fi

Hemsida helsingfors.metodistkyrkan.fi

Facebook Kristuskyrkan–Helsingfors svenska metodistförsamling

Bankkonto FI18 4055 2610 0003 76, referens 3020

Förs.rådets ordf. Juha Kajander, 044 370 3747, jmzk@mm.st

Forts. fr. sid. 3, **Genom åren**

Handlingens man

Den 22 september 1904 anlände pastor Karl Hurtig med sin familj till Helsingfors. Församlingen hade länge drömt om och påbörjat planeringen av en egen kyrka. Men redan den andra månaden i tjänst hade pastor Hurtig sett till att planerna tog fasta former och ritningar beställdes. Och i juni 1907 stod Emanuelkyrkan, ritad av Eliel Saarinen, färdig i centrum av staden.

1912 satt pastor Hurtig vid en änkas dödsbädd. Löftet han där gav att ta hand om en änkas barn ledde till att ett barnhem byggdes i Grankulla. Samhällets första skola inreddes i ett hus på området och 1917 byggdes Betlehemskyrkan. Kyrkan var köpingens enda kyrka fram till 60-talet och barnhemmet fungerar än idag.

När församlingen växte ur sina lokaler togs det djärva steget att expandera till Tölö. Kristuskyrkan invigdes 1928 och i dess annex förverkligades visionen om att kunna ta hand om människor ”från vaggan till graven”. Också under 30-talet då de utlovade löftena om gåvor från USA inte kunde uppfyllas på grund av den omfattande ekonomiska krisen i landet var Karl Hurtig alltjämt handlingens man. Han ledde församlingen till det smärtsamma beslutet att sälja Emanuelskyrkan för visionen på Apollobacken.

När pastor Karl Hurtig 1943 pensionerades avtäcktes skulpturen Christus Victor – Kristus segraren — och det blev ett understrykande av att handlingens man också i hög grad var en Andens man.

Karl Hurtig avslutade sin tjänst i Kristuskyrkan i augusti 1943. Kyrkan var fullsatt i avskedsfesten. När han fyra år senare dog, hölls en gripande begravningsgudstjänst i Kristuskyrkan. Senare fördes kistan till Sverige för kremering och den sista viloplatsen i släktens familjegrav.

Förkunnaren

1948, efter den långa raden av rikssvenska församlingsledare, kom Sergei ”Dubbe” Dubrovin tillbaka till sin hemförsamling som pastor. Han var rikt begåvad, men framför allt var han förkunnare. Vi yngre i pastorskåren log ibland åt hans pedagogiska tre punkter, men tog lärdom.

Dubbe var noga med vad han förmedlade på predikstolen och utmanade ibland oss andra pastorer på klarhet i teologi och uttryck. En sommar gick han runt bland oss pastorer, spände ögonen i var och en, nämnde ens namn och frågade: "När du säger 'Gud välsigne dig' till någon, vad menar du då?" Och var svaret svävande och otydligt, fick vi enskild undervisning.

Pastor Dubrovins förkunnelse rörde både tanke och känsla. En oförglömlig erfarenhet var när han som pensionär var husfar på ett vinterläger på Jumijärvi. En kväll vid aftonandakten berättade han om sitt kristna liv. Pastor Hurtig hade uppmanat juniorerna att komma till kyrkan en vintrig söndagskväll. Då hölls ett väckelsemöte – och i slutet kallade pastor Hurtig fram till altaret dem som ville besluta sig för att följa Jesus. "Jag längtade. Jag tvekade. Men till sist gav jag efter för min längtan. Pastorn bad för mig – och jag kunde inte hejda mina tårar. Jag hade ingen näsduk, så jag torkade tårarna och näsan i mina gröna påsvantar." Lägeriterna på Jumijärvi grät också.

Till vår glädje fortsatte pastor Dubrovin att vara engagerad i församlingens liv och verksamhet också efter sin pensionering. Han lämnade en tom plats i den gudstjänstfirande församlingen när han dog, bara några veckor före sin 100-årsdag 2005. Han var spänd på vad Gud ännu hade i beredskap för honom, där på andra sidan...

Alla vi andra

De här giganterna var inte ensamma. De hade inte klarat sig och inte blivit ihågkomna om inte alla andra i församlingen varit med, gett respons, tjänat i de många funktionerna och gjort de otaliga nästan osynliga tingen. Så var det genom åren och så kommer det att vara i framtiden.

Kaikka och Hans Växby

*Men utan oss står valven här med tomma bänkar.
Det är blott människor som till Gud kan vara länkar.
Här lever drömmen om en kristen gärnings vardag,
som du välsignar, Gud, och helgar för var dag.*

Öivind Nyquist

Guds skogsdunge

”Nu får skogen vara min kyrka”. Så sjöng den föräldralösa vallpojken i en dikt av Immi Hellén. Det var söndag och pojken skulle hellre ha gått till den riktiga kyrkan, men någon måste ju ta hand om kossorna och föra dem till skogsbetet. Kyrkan var dock inte obekant för honom. Han sjöng om de vackra orgeltonerna i sin skogskyrka och att det var högt till taket.

Vallpojken kyrka i kyrkobyen måste ha varit en kyrka med kryssvalv eller i alla fall med något slags valvtak. I kryssvalv har många iakttagare sett trädtoppar där grenarna rör vid varandra och liknar änglar som hand i hand välsignar kyrkfolket. Det finns många ”katedraldunger” runt om i världen. En modern kyrka med platt innertak ger knappast någon association med skog. Däremot kan orgelmusik väcka tankar om vindens sus eller brus, oberoende av kyrkans arkitektur.

Kan det fungera i båda riktningarna? Kan en kyrka – till exempel Kristuskyrkan – fungera som skog för den som försmäktar i tegelstensöknen utan en chans att komma till en riktig skog?

Höstens kyrkosalsvandring den 13 oktober kl 18 har temat ”Kyrkrummet berättar”. Vi kommer att betrakta olika detaljer i kyrkan och fundera vad de har för betydelse. Vad är de avsedda att berätta? Vilka insikter eller känslor väcker de hos dig? Där kommer även att finnas några som kan svara på dina frågor. Till sist ber vi tillsammans och firar Herrens måltid.